

РЕШЕНИЕ

№ 22175

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7785** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДС), във вр. с чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по иск, предявен от Т. А. К. от [населено място] срещу Агенция по вписванията (АВ) с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл за период от 31.10.2018 г. до 31.04.2019г., в размер на 16500 лв., заедно с мораторна лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД върху главницата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на уволнението – 01.02.2021г. до датата на завеждане на исковата молба – 05.08.2024г. в размер на 6632,79 лв., ведно със законната лихва върху дължимата сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Вредите са претърпени в резултат на Заповед № ЧР-01-947/31.10.2018г., издадена от изпълнителния директор на АВ, с която е прекратено служебното му правоотношение, отменена с влязло в сила съдебно решение по адм. д. № 12142/2018г. на Административен съд София-град (АССГ). С исковата молба са представени писмени доказателства за влязлото в сила съдебно решение и оставането на ищеца без работа през исковия период. Ищецът, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание, поддържа исковата молба и представя писмени доказателства, че в посочения период не е работил по трудово или служебно правоотношение. Моли иска да бъде уважен изцяло. Претендира присъждане на направените по делото разноски.
Ответникът, Агенция по вписванията (АВ), в писмен отговор оспорва изцяло претенцията на ищеца. Прави възражение за изтекла погасителна давност на

основание чл. 111, б “а” от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) по отношение на търсените от ищеца имуществени вреди, както и възражение за изтекла погасителна давност на основание чл. 11, б. В” от ЗЗД на претендираната от ищеца законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исквата претенция за основателна и доказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЧР-01-947/31.10.2018г., издадена от изпълнителния директор на АВ, на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 7 и чл. 108 ЗДСл, е прекратено на служебното правоотношение на ищеца Т. А. К., заемащ длъжност главен секретар в Агенция по вписванията с ранг II старши. С Решение № 1034 от 18.02.2020 г. по адм. дело № 12142/2018 г. на Административен съд София-град заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 01.02.2021г., когато с Решение № 1222 от 01.02.2021г. по адм. д. 6175/2020г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

С исквата молба са представени и са приети като доказателства по делото удостоверение изх. № 220192304018210/13.10.2023г. от ТД на НАП С. с приложена справка за осигуряването на ищеца през периода м. 07,2010г. – м.06-2019г.; копие от служебната книжка на ищеца. Съгласно писмо изх. № 14 24-00-1766#1 /16.08.2024г. от ТД на НАП С. “И.” няма данни за подадени уведомления по чл.62, ал.3 от КТ за сключени трудови правоотношения и няма данни за наличие на извънтрудови правоотношения за периода от 31.10.2018г. до 20.04.2019г. по отношение на ищеца Т. А. К..

Приложено е адм. д. № 12142 по описа за 2018г. на АССГ.

По искане на ищеца е допусната съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която е определило размера на обезщетението, което се дължи за периода от 31.10.2018г. до 30.04.2019г. на база на определената основана заплата и актуализациите към нея в размер на 16500 лв. И е изчислило размера на законната лихва, която се дължи за периода от 01.02.2021г. до 05.08.2024г. /момента на предявяване на исквата молба/, който възлиза общо на 6632,79 лв. Заключение е прието без възражения от страните и съдът го кредитира като безпристрастно и компетентно изготвено в съответствие с останалите събрани по делото доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на

служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло на в сила съдебно решение на 01.02.2021 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от отбелязванията в служебната книжка на Т. А. К.; писмото и справка-данни по ЕГН, представени от ТД на НАП С. и писмо изх. № 14 24-00-1766#1 /16.08.2024г. от ТД на НАП С. “И.”. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на осн. чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В случая съгласно заключението по приетата ССЕ основаната месечна заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно 01.02.2021г. е в размер на 2750 лв. и размерът на обезщетението за периода от 31.10.2018г. до 30.04.2019г. – 6 месеца -възлиза на 16500,00 лв.

Въпреки наличието на законовите предпоставки за уважаване на иска, то той следва да бъде отхвърлен, тъй като съдът счита възражението направено от ответника за изтекла погасителна давност за основателно.

В чл. 125 ЗДСл е предвидено, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок. Нормата на чл. 125 от ЗДСл определя времевите рамки, в които искът по чл.104 ЗДСл иск може да бъде предявен. Срокът за предявяване на този иск започва да тече от датата, на която съдебното решение, с което е отменена като незаконосъобразна заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, е влязло в сила. При изложените фактически обстоятелства се установява, че в случая това е 01.02.2021г. Срокът за предявяването на иска по чл. 104 от ЗДСл е давностен и е изтекъл на 01.02. 2024г. Исковата молба е подадена в съда на 05.08.2024г. В

писмения отговор на исковата молба от ответника е направено възражение за изтекла давност. . С оглед изложените съображения, съдът намира, че искът следва да бъде отхвърлен като погасен по давност. Както бе посочено срокът по чл. 125 от Закона за държавния служител е давностен, поради което изтичането му не води до недопустимост на иска, а при направено възражение по надлежен ред е основание за отхвърлянето му като погасен по давност. Погасени се явяват и акцесорните искове за присъждане на законната лихва. В този смисъл са Определение № 11403 от 6.10.2010 г. на ВАС по адм. д. № 373/2010 г., V о.; Решение № 126715 от 18.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4918/2017 г., V о., Решение № № 4523 от 12.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 438/2022 г., V о. И др

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК с оглед изхода на спора, че в полза на Агенцията по вписванията следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определена по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т. д. № 5/2009 на ВАС.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Т. А. К. от [населено място] срещу Агенция по вписванията за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл, вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл за период от 31.10.2018 г. до 31.04.2019г., през който е останал без работа поради прекратяване на служебното му правоотношение със заповед № ЧР-01-947/31.10.2019г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията, в размер на 16500 лв., заедно с мораторна лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД върху главницата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на уволнението – 01.02.2021г. до датата на завеждане на исковата молба – 05.08.2024г. в размер на 6632,79 лв., ведно със законната лихва върху дължимата сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Т. А. К. от [населено място] да заплати на Агенцията по вписванията юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: